

градъ и постъпилъ въ мъжкия метохъ, гдето монаси отъ Рилския манастиръ и светогорци предавали чисто черковно бългaрско учение, пишели и съчинявали добре, преподавали география, история, смѣтане и нравоучение. Йорданъ се зарадвалъ, че се учи да пише и да чете по бългaрски. Събралъ книги и си наредилъ скромна библиотека. Рилскитъ монаси, когато донасяли отъ Русия печатани книги, давали и на даровития си ученикъ отъ тѣхъ.

Така Йорданъ Константиновъ завършилъ образованието си и къмъ 1839 год. — вече 21 годишенъ младежъ, се върналъ въ Велесъ и поискалъ да стане учителъ. Гръцкиятъ учителъ и свещеникътъ не го допустнали. Тогава решителниятъ бългaринъ, както направилъ и Фотиновъ въ Смирна, отворилъ частно училище (1840 г.). Събралъ бългaрчета и почналъ да ги учи да пишатъ, четатъ и пѣятъ по бългaрски. Гърцитъ го наклеветили предъ турцитъ за непокорство, но той не слушалъ другиго, освенъ родителитъ на своитъ ученици. Следъ четири години велешани го одобрили и приели за общински учителъ.

Името на Йордана Джинотъ се прочуло. Смѣлиятъ учителъ продължавалъ да се бори съ гръцкитъ търговци, учители и свещеници, които забранявали бългaрския езикъ и бългaрската книга.

Името на Йорданъ се прочуло и въ Скопие. Отъ добъръ и смѣлъ учителъ имали нужда скопскитъ граждани. Въ 1848 г. старейтъ въ Скопие изпждали гръцкия учителъ, както по-рано изпждали и гръцкия владика, та повикали и условили Йордана Джинотъ за учителъ въ класното училище.

Сега Йорданъ билъ тъкмо на 30 години. Решителенъ, безстрашенъ отъ турци и гърци, той се заелъ въ училището съ всичкитъ си сили. Най-напредъ събралъ родителитъ въ училището и държалъ нѣколко много гръмки слова предъ народа. — Учителътъ казалъ: